

Pieter Broertjes 8 oktober 2020

Burgermeester Gemeente Hilversum

Dames en Heren,

Welkom op de Zuiderhof begraafplaats.
Ik begin met een gedicht van M. Vasalis.

“Zoveel soorten van verdriet
Ik noem ze niet
Maar een, het afstand doen en scheiden
En niet het snijden doet zo'n pijn
Maar het afgesneden zijn.”

Zeven maanden geleden drong het gemene coronavirus zich aan ons op: plotseling en onaangekondigd.
En wij? Wij waren onvoorbereid en voelden ons overvallen.

Mensen werden ziek. Vaak al de meest kwetsbare mensen.
Mensen gingen dood. Alleen, zonder hun dierbaren om zich heen.
Als God al bestaat, toen even niet.
Het was onmenselijk, het was ongekend.

Alles werd anders.
Mensen verloren hun baan; niets ging meer door, familiefeestjes, bruiloften en partijen, theatervoorstellingen, vakanties ...
Gebeurtenissen die het leven leuk maken. Waar je naar uitkijkt, waarop jij je verheugt en die je leven verrijken.
Alles stond op z'n kop.

De eerste golf in maart/april/mei overleefden velen van ons, gelukkig.
Daarom zijn wij hier. Om de mensen die wij verloren te herdenken. Het verlies en verdriet een plaats te geven. Er met lotgenoten overspreken.
Dat helpt. Rouwen doen we vaak alleen, in eenzaamheid.
Vanavond niet. Vanavond zoeken we elkaar op en praten we over ons verdriet.

Aandacht voor elkaar, heet de slogan van het kabinet.
De bedoeling is vanaf 6 oktober jl tot het einde van het jaar mensen die in de afgelopen zeven maanden zijn overleden door corona of dankzij corona te herdenken.
Het is een mooi initiatief van de Uitvaartstichting Hilversum, de directeur Anita van Loon en haar vele vrijwilligers, om deze ceremonie vanavond te organiseren.

Blijvend herdenken bij de acaciaboom en de levensbank.

Een prachtig vormgegeven bank, ontworpen door Annemiek de Graaf, stelt nabestaanden in staat elk moment van de dag hun overleden geliefden te herdenken. In de bank, gemaakt van verschillende soorten hout, staat geschreven: "Hier mag ik je weer even ontmoeten, in mijn hart, in mijn gedachten, Hier ben ik weer even bij jou."

Damen en Heren, ik wens u veel sterkte en kracht de komende tijd.
Ik eindig mijn verhaal met een gedicht van Augustinus 'Ween niet'

Ween niet. De dood is niets, ik ben slechts aan de andere kant.
Ik ben mezelf, jij bent jezelf.
Wat we voor elkaar waren, zijn we nog altijd.
Noem me zoals je me steeds genoemd hebt.
Spreek tegen me zoals weleer, op dezelfde toon, niet plechtig, niet triest.
Lach om wat ons samen heeft doen lachen.
Denk aan mij, bid met mij.
Spreek mijn naam uit thuis, zoals je het altijd hebt gedaan.
Zonder hem te benadrukken, zonder zweem van droefheid.
Het leven is wat het altijd geweest is.
De draad is niet gebroken! Waarom zou ik uit je gedachten zijn?
Nee, ik ben niet ver, maar juist aan de andere kant van de weg.
Zie je, alles is goed. Je zult mijn hart opnieuw ontdekken en er de tederheid terugvinden.
Dus, droog je tranen en ween niet, als je van mij houdt.

Pieter Broertjes 8 oktober 2020